

EMİRHAN DAĞKAN G. • Ruhaltı Çocukları

EMİRHAN DAĞKAN G. 1992 yılında Erzurum'da doğdu. Hâlen İstanbul Üniversitesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü'nde eğitimine devam etmekte. Lise yıllarında başladığı karikatür çizimine İstanbul'da üç yıl boyunca amatör olarak devam etti ve karikatürü bıraktıktan sonra kısa bir dönem uluslararası bir site için illüstrasyonlar çizdi.

İletişim Yayınları 2141 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 346

ISBN-13: 978-975-05-1742-6

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYANLAR Duygu Çayırıcıoğlu, Necdet Dümelli

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Seher Ankarasever

BASKI ve CİLT Sena Ofset • SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMİRHAN DAĞKAN G.

Ruhaltı Çocukları

Birinci Bölüm

[MİSKİNLER TEKKESİ, Eylül 1994]

– I –

“O kadar yoksul ki sigara içebilmek için ağzının tadı değişsin hasebiyle küfür edebilir sadece.”

“Bir ihtimal, onu da yapamaz. Yeterince günahkâr belli ki. Hem bu kadar yoksul hem de bu kadar günahkâr olmayı nasıl başarmış bu meret ruhlu?”

“Hiç mi inanmıyor acaba? Şarabının şişesini sağ eliyle havaya kaldırmış, gözleri kısık. İnceliyor ha bire ayyaş ruhunun bir müsveddesi olan yeşil şişeyi. Gözlerini kapatan saçlarına hiçbir müdahalede bulunmuyor. Saçları, başkasının saçları gibi. O lanet ruhuna inat dümdüz, şarabına inat simsiyah. Çok belli hayatında sigarasını yakacak birinin dahi olmadığı. Gerçi sigarası da yoktur ya bunun...”

“Şu dakika sıksam kafasına hiç karşı koymaz sanırım. Sadece şişenin dibini görebilsin diye birkaç dakika müsaade ister. Ah be ihsan! İnanıyorsun Allah’a biliyorum. Yalnızca aranız bozuk biraz. Zavallı İhsan. Babam olduğunu unutalı yıllar olmuştur belki de. Canın sağ olsun İhsan!”

Kenan bir yandan kafasının içinde ardı sıra bu cümleleri kurarken, bir yandan da –heyecandan mıdır bilinmez– midesine saplanan acıyı dindirmek için eliyle acının membana baskı uyguluyordu. Güneş çoktan batmıştı. Etrafındaki ayyaşlardan kimisi uyuklamaya başlamış, kimisi de şarabını, birasını, votkasını bir an önce bitirmenin derdine düşmüştü. Yanı başındaki kavağa omzunu dayayan genç adam, sol iç cebindeki tabakasından çıkarıp yaktığı sigarasıyla mütemadiyen bu ayyaşları göz ucuyla kesiyor, birkaç sual yöneltebilmek için de aralarından birini seçmeye çalışıyordu. Hâl ve hareketlerinden anladığı kadarıyla henüz sarhoş olmamış ihtiyar bir adamı gözüne kestiren genç adam, parmaklarını yakmaya başlayan sigarasını yere attıktan sonra, bu adamın oturduğu yere doğru yürümeye başladı.

Kenan, parkın gedikli ayyaşlarından olduğu her halinden belli olan bu adamın yanına varınca, “Müsaade var mı dayı?” sualiyle dibine çöktü.

“Biz kimiz ki müsaade verelim delikanlı? Otur hele.”

İhtiyara bir dal sigara vererek o an yapabileceği tek iyiliği yapan genç adam, “İyi bilir misin buraları dayı? Bu şehri? Bu parkı? Bu ayyaşları?” diye sordu ve ardından ufak bir muhabbete daldılar:

“Bilmem mi yeğenim? Ömrüm bu parkta, bu ayyaşların arasında geçti benim. Burası evimizdir bizim. Öyle ki kimi zaman eve gitmeyi dahi unuttur bazılarımız. Geceleri burada uyuruz, sabah kalkar yine içmeye devam ederiz. Anlayacağın burası muazzam bir miskinler tekkesidir.”

“Peki şu karşı bankta uyuyan adamı tanır mısın? Parkalı olan.”

Burnundan verdiği küçük bir nefesle gülümseyen ihtiyar konuşmaya devam etti:

“Tanırım evelallah. Deli İhsan derler. Lakin bazen bir konuşur ki, sanırsın evliya, enbiya, ermiş! Gel gör ki mahalle-

nin gençleri işte. Deli İhsan aşağı, deli İhsan yukarı, adı deli kaldı adamın. Hâlbuki besbelli malumatlı biri. Üç aşağı beş yukarı her ayyaş gibi o da zamanında tarumar olan hayatına dert yanıp içiyor belli ki. Herkesin derdi kendine tabii. Kimisi “Bu niye böyle oldu?” deyip içiyor, kimisi “Bu niye söyle olmadı?” diye. Ha İhsan ne yaşamıştır, neye mahvolmuştur bilemem. Lakin okkalı şeyler olduğu malûm. Tevekkül düşman başına.”

“Severler mi onu buralarda ?”

“Valla ne severler, ne nefret ederler. O kadar kendi halindedir ki, bir şeyler hissetmeye neden bulamazsın. Yine de bu parkın ehvenişeridir. Yanına gidip oturduğunda bile hiç istifi bozmadan kendi yarattığı dünyasında yaşamaya devam eder. Ağzını bıçak açmaz. Behemehâl senin onun yanına oturduğundan haberi olmaz ya o da ayrı mesele. Az dürtüp bir-iki şey sorarsan belki lütfeder de sana cevap verir. Verdiği cevaplar da senin almak istediklerin olmaz.”

“Evi barkı, çoluğu çocuğu, karısı, kardeşi... Yok mudur kimsesi bunun ?”

“Az ileride barakadan bozma bir yerde yaşıyor ama bahuşus bu parkta sabahlar. Onun dışında ayağındaki kuzguni botlarından, üzerindeki rengi siyaha çalmaya başlamış olan parkasından, bir de elindeki yeşil şarap şişesinden gayri mal varlığı yoktur diye bilirim.”

İhtiyar adam Kenan’ın sorularını bir bir yanıtlarken birden konuşmasını yarıda kesip, merak kokan bir ses tonuyla soruyu yönelten adam konumuna geçti:

“Yav onu bunu geç de, yıllardır buralardayım, dükkân soran oldu, terzi soran oldu, hastane pastane soran oldu, kerhane bile soran olan oldu amma İhsan serkeşini soran ilk seni görüyorum. Nereden tanırırsın İhsan’ı?”

Soruyu alan Kenan, “Ben tanıyor muyum ki İhsan’ı?” habesiyle düşündü. “Bir adının İhsan olduğunu bilirim, bir de

babam olduğunu. Buna da tanımak denmez herhalde.” Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirerek cevap verdi:

“Tanımam dayı, nereden tanıyayım bu Allah’ın ayyaşını? Öyle laf olsun torba dolsun da zaman geçsin ümidiyle sorar dururum. Yoksa bir hukukum yoktur kendisiyle. Neyse, sağ olasin. Haydi rastgele.”

Üç-beş malumat edinme gayesiyle dibine çöktüğü ihtiyarın yanından kalkıp, İhsan’ın birkaç dakika önce dizlerini karnına çekerek üzerinde uyumaya başladığı banka doğru yürümeye başladı.

Yaşlı adamın anlattıklarıyla, daha önce babasına karşı nefret ve kızgınlık da dâhil hiçbir şey hissetmemiş olan Kenan, ona acımaya başladığını görünce kendisine kızdı. Henüz annesinin karnındayken çekip giden babasından belki nefret etmiyordu ama ne yaşamış olursa olsun yine de ona acıması gerektiğini düşünüyordu. Bu dakikadan sonra yüreğine ne kadar söz geçirebileceğini kestiremeyen genç adam, bilhassa İhsan’ın onun için “bir hiç” olarak kalmasını temenni ediyor, bir yandan da nereden geldiğini bilmediği deniz sesini dinleyerek, yavaşça onun yanına oturuyordu.

* * *

İki-üç saat kadar olmuştu İhsan’ın yanına oturalı ve bu kadar saattir suskundu Kenan. Tahminince İhsan ondan birkaç yıl daha fazladır suskundu. Bunun bilincinde olan genç adam, yanı başında oturan babasına dönüp her baktığında gökten bir teessüf damlası düşüyordu yüreğine. İki ucu boklu teessüf... Nasıl acıyabilirdi ki bu baba bozuntusuna? Nasıl kayıtsız kalabilirdi ya da bu biçare adamcağıza? Karar veremiyordu. Bir babası olsun istemiyordu, bunun için bulmamıştı İhsan’ı. Onunki sadece bir meraktan ibaretti. Allah’ın feragat ettiği bir ayyaşın hayatını çözmek istiyordu. “Neden?” diye sormadan, “Neden?” sorusunun cevabını bul-

mak istiyordu. Onu izlemek, dinlemek, bazı bazı ser verip sır vermeden dertleşmek... Böylesi daha zevkli olacaktı. Bütün bunları yaparken bir duygu beslemeyecekti ona karşı. Öyle söz vermişti kendine çünkü. Ama ters giden bir şeyler vardı. Her ne kadar tesirli olmasa da tamı tamına iki adet duygu kırıntısı doğmuştu o anda genç adamın yüreğinde. Acıma ve kıskançlık...

Kenan, İhsan'ın elindeki şarap şişesini parçalamak istiyordu. Zira hiçbir çocuk, babasının kendisinden daha çok sevdiği bir şeyden hoşlanmazdı. Ama içebilirdi. İhsan'ın son şarabını paylaşacak kadar cömert olduğunu tahmin ediyordu. Lakin paylaşabileceği kadar şarabı kalmamıştı. Sorun değildi. Kenan da İhsan kadar cömertti. Sol iç cebinden konyasını çıkardı. Babasıyla paylaşmak istiyordu. Genç adam, daha bir-iki dakika önce yüreğine bir pandantifmişçesine takılan "baba kaynaklı" hislerini zaruri olarak yok etmesi gerektiğine inanıp, aniden onu hakir görmeye başlıyor ve "Şşş, uyan lan uyan!" diyerek dürtüyordu babasını. Yavaş yavaş olduğu yerde doğrulmaya başlayan İhsan, hayatında olup biten hiçbir şeyi anlamadığı gibi genç bir adamın kendisini durduk yere uyandırmasını da anlamıyor, akabinde anlamaya da çalışmıyordu. Kenan, normal sarhoşluğunun yanına meze olarak uyku sarhoşluğunu da alan babasına elindeki konyak şişesini uzattı. İhsan öyle bir bakış attı ki konyak şişesine, evladını ilk kez gören bir baba bakışıydı bu. Bakışları şişedeydi, evladı yanında. Evladı yanındaydı, babası olmadan...

"Kimsin, nesen?" diye soracak biri değildi İhsan. Oğlunun da kendini tanıtmaya gibi bir gayesi yoktu. Bu zaten planının bir parçasıydı ama genç adam ayrıca bir insanı kendi dölü karşısında sessiz kalmak zorunda bırakmak da istemiyordu. Mamafih üç-beş kelime de olsa onunla muhabbet etmek hayaliydi. Ne yazık ki kulaklarından mahalle ağzı akan Kenan, konuşmak için o an bir Grek atasözüne ihtiyaç duyuyor gi-

biydi. Kafasının içinde dolaşan kelimelerden öznesi, yüklemi belli bir cümle oluşmuyordu. Oğlunun kendi ile cebelleşmesinden bihaber olan İhsan, konyaktan birkaç yudum aldıktan sonra sahibine uzattı şişeyi. Kafasını geriye doğru attı, bakışlarını kavakların zirvesine dikti. Gökyüzündeki bohemi gözleriyle içine çekiyor gibiydi. Kenan ise o anda dudaklarını bükerek İhsan'a bakıyor:

“Yine hangi devletleri kurup yıkıyor acaba? Kimleri iltifat yağmurunda yatağa atıp, işi bitince terk ediyor? Hangi arkadaşına gülümsüyor elindeki leblebi tozuyla? Belki de yanı başında oturan oğlunun başını okşuyordur, ağaçların arasından süzülen ay ışığına bakarak...” diye içinden geçiriyordu. Bir müddet sonra o da ellerini başının arkasında birleştirip attı kafasını geriye tıpkı babası gibi ve “Gerek yok İhsan,” dedi içinden, “Okşama!”

Kenan bir dal sigara yakıp, İhsan'a uzattı. Bir tane de kendisi için yaktı. Aynı anda savurdular dumanını havaya. Dumanlar havada birleşti. Baba-oğul eğleniyorlardı sanki. Baba-oğul huzurluydular, baba-oğul çok adiydiler...

Saatlerdir yan yana oturmalarına karşın ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu. Kenan'ın uykusu gelmeye başlamıştı, gözleri kayıyordu. Beklemekten yorulan genç adam, “Eee, anlatsana biraz ihtiyar,” diye girdi muhabbete. Özgüvenini yıllar önce salmış olan İhsan, derin bir nefes alarak içine çekti tekrar bütün özgüvenini ve kısık sesiyle konuşmaya başladı:

“Keşkelerden yapılmış bir geminin kaptanıdır belkiler. Umut dağına çarpınca hüznün almaya başlar gemi. Batarsın, nefes alamamaya başlarsın. Ama ölmezsin, ölemezsin,” dedi.

Kısa süreliğine misafir eylediği bütün özgüvenini, sigarasının dumanıyla birlikte tekrar salıverdi. Bütün hayatını, bütün yaşadıklarını anlatmıştı sanki. Yeni şeyler söyleme gereği duymadığı çok belliydi. Keza Kenan'ın da bir karşılık vermesi gerektiğini düşünmüyordu. Bu, o ana özgü bir şey de-

gildi. İhsan hiçbir zaman söylediklerine karşılık verilmesini beklememiş bir kaybedendi. Tıpkı yanında yavaş yavaş uykuya dalmaya başlayan müsveddesi gibi.

* * *

Kenan, henüz 28 yaşında olmasına rağmen “eski” bir avukattı. Beş yıllık meslek hayatı boyunca nerede bir mafya babası, eşkiya, bozguncu varsa hepsinin davasına bakmış, bu adamların birçoğunu içeri atılmaktan kurtarmış, içeridekileri dışarı çıkarmış yahut müebbet bekleyenlerin cezalarını beş, bilemedin on yıla kadar düşürüp hayatlarını kurtarmıştı. Yakın çevresinden birisi kalkıp da “Vicdanın nasıl rahat ediyor bu pislikleri kurtarınca? Nasıl olur da onları savunursun?” gibi cümlelerle serzenişte bulunursa, “Bu mafyaysa karşısındaki de mafya. İki taraf da aynı bok lan işte. Ne kadar uğraşırsan uğraş her iki tarafı da içeri tıkıramazsın. Ben de bir tarafı kurtarıp paramı kazanıyorum. Fena mı ediyorum?” deyip kendisini savunurdu. İşinde gayet başarılı olan Kenan’ın namı, hukuk dünyasından çok yeraltı dünyasında yayılmıştı. Olur da bir mafya babası davalık olup mahkemeye düşerse, Kenan’ın ayağına kadar gelir, “Aman Kenan’ım! Beni bu işten kurtar. Malım, servetim senin olsun. Ne yap, ne et beni o parmaklıkların ardına koydurma,” diye yalvarıp yakarırdı. Bu çok bilindik bir “yardıma muhtaç mahlûk” yakarışıydı. Kenan klişeye gelemezdi. Ucunda para olduğu için kabul ederdi yine de.

Böyle böyle malına can, servetine servet katmıştı genç adam. Onun hayat felsefesindeki asıl gaye, maddi olarak kendini sağlama almaktı. “Canın mı sıkın? Tatil parayla. Karnın mı aç? Çorba parayla. Sevgilin mi yok? Kerhaneler parayla. Mutsuzluktan kim ölmüş ki? Maneviyat her türlü halledilir agalar. Siz götünüzü sağlama almaya bakın,” der dururdu, kendisine “Her şey para değil,” diyenlere.